

AGVETŐ

A Pápateszéri Római Katolikus plébánia értesítője

Az újratelepítés lehetősége

Bevégeztetett. Kész a megváltás műve. Krisztus feltámadt, elsőként a holtak közül. Széttörte a halál bilincseit.

Széttörte? Hisz most is születünk, élünk rövidebb-hosszabb ideig, sok nehézség és szenvedés árán, és a végén csak meghalunk! Vége lesz mindennek! Hol a széttört bilincs?

Itt álljunk meg és tegyük fel a kérdést: miért is félünk a haláltól?

Rengeteg választ tudunk rá adni:

- fájni fog, hosszú szenvedést hoz
- hirtelen fog jönni
- vége az életnek
- utána talán a semmi fogad, egyszerűen eltűnünk a világból
- betegséget, szenvedést hoz
- itt kell hagyni a szeretteinket
- itt kell hagyni minden összegyűjtött értékünket
- mi lesz velem, ha el kell számolni az életemmel?

és még folytathatnánk a sort. Valami végleges rossz tűnik előttünk, ha a halálra, az emberi lét végére gondolunk.

Jézus viszont azt tanítja: a halál csak egy állomása az életnek, igaz fontos állomása. Megszűnik minden, ami ideig tartó, belépünk az örökkévalóságba. Amelyet annyira keresünk magunknak.

Az új világ milliomosai közül sokan halálukkor lefagyaszthatják magukat, vagy csak a fejüket abban a reményben, hogy az orvostudomány és a tudósok eljutnak arra a szintre, amikor képesek lesznek meggyógyítani ma még kezelhetetlen betegségeiket, életre keltik őket, új testet kaphatnak a fejhez, a hosszú, hideg álm után felébredhetnek.

Ez persze a szélsőség, de mennyire igaz, hogy még hívőként meghatározva magukat is hányan és hányan élnek, éljük így az életünket a földön. Hajt bennünket a gondolat, hogy csak egyszer élünk, több lehetőségünk nincs, mindent ki kell használni, nehogy elvesztegessük az életet. Mert utána már nincs semmi. Lassan kitöröljük magunkból a természetfeletti tudatot, mely a Teremtőhöz köt bennünket. Épp ez az, amiért nem tudunk célba érni.

A számítógépek korát éljük. Gyors, nagy kapacitású, modern számítógépek árasztják el a világot, olyanok, amelyekről néhány évtizeddel ezelőtt csak álmodozni lehetett. Ezek a masinák idegen szóval mondva „hardverek” azonban mit sem érnek úgynevezett operációs rendszer, program nélkül, mely összehangolja a gép alkatrészeinek működését, megmondják, minek mit kell elvégeznie. Ezeket az operációs rendszereket telepíteni kell a gépekre, utána tudjuk csak hasznát venni.

Mi Isten legcsodálatosabb alkotásai vagyunk, olyan „hardverek”, amelyeket az emberi „génusz” meg sem tud közelíteni alkotásaiban. Az Úr nekünk is adott egy operációs rendszert, egy programot, ezt úgy hívják: Szeretetprogram. Egy tökéletesen működő, kártékony programoktól, úgynevezett „vírusoktól” mentes program volt. („Vírusoknak” azokat a programokat nevezik amelyek károsítják az eredeti programot, vagy éppen a számítógépet, a „hardvert”, vagy annak bizonyos építőelemeit teszik tönkre sokszor véglegesen. Azt a pontot, ahol ez a vírusprogram beférkőzik a számítógépünkre, biztonsági résznek hívják.) Az ember azonban úgy gondolta, hogy ezt az alapprogramot majd tökéletesíti, így elkezdte átírni az operációs rendszert. Azonban minél jobban a saját elképzelése szerint írta

át, annál több „biztonsági rés” keletkezett benne, egyre több „vírus” fertőzte meg. Ez odáig fajult, hogy sok embernél már a „hardver” is károsodott. Végül rá sem lehetett ismerni az eredeti programra.

Olyan „vírusok” hatoltak be, mint az önzés, szeretetlenség, nagyravágyás, hitetlenség. Ennek következtében az olyan kártékony programok is automatikusan települtek, mint az egyén saját célja érdekében a másik ember lenézése, kihasználása, semmibe vétele, sanyargatása, megvetése, elpusztítása. A Hit, Remény és Szeretet programok pedig valami miatt mindig leálltak, futtatásuk úgynevezett „végzetes hibát” generált és az operációs rendszert újra kellett indítani. Néha magától is összeomlott az egész rendszer, a legsúlyosabb esetben maga az ember is áldozatává vált a próbálkozásoknak: összetört, kisiklott, reményvesztett, sok esetben eldobott életek a következmények.

A Teremtő azonban nem nézhette az Ő tökéletes programjának tönkre tételét. Mondjuk így: „Rendszergazdaként” adott még egy lehetőséget az ember számára, hogy visszatölthesse az eredeti, tökéletes programot. Ennek a módját mutatta meg számunkra Jézus. Az Evangélium révén kezünkbe kaptunk egy „újratelepítési kézikönyvet”, hogy ismét jól tudjunk „működni”. Jézus a gyakorlatban is megmutatta ennek működését, mikor emberként köztünk élt, és nem engedte, hogy a „program” bármiféle károsodást szenvedjen. Emberi alakban, megtapasztalva minden kísértést (vírusbetörési próbálkozásokat), bűn nélkül, hiba nélkül, az Atya és az embereke szeretetében tudta élni mindennapjait. Igen, mert a mi átalakított programunknak ez a nagy hibája, beengedi a „vírust”, a hibát, a bűn. A bűn nem más, mint szembefordulás Isten szeretetével annak érdekében, hogy „jól érezzük magunkat” a földön. Jézus azt mutatta meg, ahhoz, hogy igazán jól érezzük magunkat, az Istent vissza kell engedni az életünkbe. Visszatölteni az eredeti programot.

A bűn, a hiba mindig azt a félelmet lebegteti felettünk, hogy összeomlik az életünk, az a „rendszer”, amit kiépítettünk magunknak, végső esetben pedig megsemmisül.

Kilépve most már hasonlatunk világából, Jézus vissza akar vezetni bennünket ahhoz a szeretethez, amelyben az Atya kezdettől fogva részesíteni akart minden embert. Ez pedig az önzetlen, önfeláldozó, mindent odaadó, perzselő szeretet. Az, amely az épp árulásra készülő Júdás lábát megmosta, enni adott neki az utolsó vacsora megtört kenyeréből, szomját oltotta vérévé vált borával. Amely ki tudta mondani, hogy „bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek”; amely azt tudta mondani Péternek: „legeltesd bárányaimat”.

Az Atya Fián keresztül vissza hív mindannyiunkat az ő szeretetének kötelékébe, és azt üzeni, ha jól begyakoroljuk a szeretet a földön, evilági vándorutunk végén magához emel olyan kimondhatatlan szeretetbe, amelyet nem hogy érezni, elképzelni sem tudunk itt a földön. Az lesz osztályrészünk, ami Jézus emberségének: az elszenvedett és szeretetével legyőzött halál után felemeltetünk Hozzá.

Így szemlélve már érthető, hogyan törte meg a halál bilincseit. Eltávozni ugyan el kell ebből a földi világból, de odaát Atyánk vár ránk. A halál már nem mindennek a vége, hanem a minden, az öröklét kezdete. Csak követnünk kell a kézikönyvet úgy ahogy azt Mesterünk, a feltámadt Krisztus mutatta.

Hát, jó újratelepítést mindenkinek! *(Leitner Pál)*

A Nagyböjt csendje

Nagyböjt idején illik szerényebben élni, tartózkodni hangos mulatságoktól, visszafogni a húsételek iránti vágyódásunkat, katolikushoz illő módon viselkedni. Kimerülhet-e azonban mindezzel az igazán hívő ember nagyböjti élete, életvitele? Megfelelő készüllet-e ez a Húsvétra?

Valóban szükséges, hogy megtartsuk a böjti időszak külső előírásait, igazodjunk azokhoz a szabályokhoz, melyeket az Egyház előír számunkra. E szabályok azonban csak a külső kereteit hivatottak megteremteni annak, ami a bensőnkben kell, hogy végbe menjen.

A szerényebb életvitel azt szeretné biztosítani, hogy a megszokott mindennapi életünkben kizökkenjünk. A megszokottól eltérő környezetbe kerülő ember a megszokottól eltérően viselkedik, gondolkodik. Az évnek ezen szakaszában a hívő ember megpróbál felülemelkedni a mindennapi gondokon, a figyelmet csak a földi dolgokra fordító foglalatosságokon, hogy a benső életére fordíthassa figyelmét.

Életünk folyamán sok terhet, gondot, sérülést hordozunk magunkban, veszünk vállunkra. Megoldásokat, válaszokat keresünk létezésünk, szenvedésünk, megpróbáltatásunk miéértjére, okaira. Érezzük, hogy ezek a válaszok valahonnan „felülről” kell, hogy érkezzenek, a „csatornát” azonban, melyen érkeznének, nem találjuk, vagy csak sejtjük, merre lehet.

E „csatorna” nem más, mint az Isten és az ember közötti élő kapcsolat. A kapcsolatot kell keresnünk Isten felé, és mindenre választ találunk. Ehhez a kapcsolat kereséséhez segít, akar hozzásegíteni a nagyböjti időszak.

A kérdések, amelyekre felelnünk kell ennek érdekében, a teljesség igénye nélkül:

- Hol a helye életemben, mindennapjainkban Istennek?
- Imádkozom-e eleget Hozzá?
- Figyelmesen, elmélkedve imádkozom-e?

- A „betanult” imákon kívül tudok-e személyes hangon is szólni Istenhez?
- Tudok-e, akarok-e vele beszélgetni?
- Mi az, ami háttérbe szorítja Őt az életemben?
- Mi az, ami eltávolít Tőle?
- Szeretem-e Őt?
- Engedem-e közel magamhoz az Ő szeretetét?
- Bízom-e Benne?
- Hiszek-e benne?
- Tudom-e szeretni érte az embereket válogatás nélkül?
- Az Ő útján járok, vagy mindig vannak saját, kerülő útjaim?
- Mit jelent nekem Isten?
- Mit jelent nekem Jézus?
- Mit jelent számomra a Húsvét?

Mind olyan kérdés, melyekre a választ magamban kell megtalálnom. Csendes keresésben. Lélekcsendben. Ahol hallom a csend szavát. A Lélek szavát. A Fiú szavát. Az Atya szavát.

Nagyböjt első vasárnapján mindig Jézus megkísértésének történetét halljuk, mely úgy kezdődik, hogy a Lélek ösztönzésére a pusztába vonul.

A pusztta a szegénység, kiszolgáltatottság, a csend helye. Ahol az emberben a lét alapvető kérdései merülnek fel. A halál helye, ahol arra kap buzdítást, hogy a legfontosabb dolgokra figyeljen, ezért könnyebbé válik az Istennel való találkozás. A szegénységben, kiszolgáltatottságban, halálközelségben megérinti a csend. A Teremtő csendje, melyben a gondolat is kiáltással válik.

Keressük meg magunkban ezt a helyet. Akkor találtuk meg, ha a lélek csendjében Isten húsvéti üzenete kiált felénk: annyira szeretlek, hogy magamat adom oda érted. *(Leitner Pál)*

Mitől beteg a szív?

Télen az ember nagyon könnyen elkap mindenféle nyavalyát. Szinte nincs oly nap amikor ne hiányozna valaki az osztályból torokgyulladás, influenza, megfázás és egyéb bajok miatt. A csontok is törékenyebbnek bizonyulnak ebben az időszakban, a fiataloknál a sielés eredménye lehet a gipsz, az idősek pedig könnyen elcsúsznak a síkos járdán. Tudjuk persze, hogy vigyáznunk kell magunkra és egymásra is fel kell öltözködni, óvatosan közlekedni, és betartani minden anyai és nagyanyai jó tanácsot.

Azt hiszem, senki nem szeret beteg lenni. Az persze jó, ha néhány napig nem kell iskolába menni, de magas lázzal ágyban fekvődni nem nagy élvezet. Szerencsére a szülői gondoskodás és a gyógyszerek hamar megszabadítanak ezektől a kínoktól.

De vajon a vírusos influenza-e az egyetlen betegség, amelyben szenvedhetünk? Vajon csak lábtörés esetén szorulunk segítségre? Nagyon sok makkegészséges ember él körülöttünk, akikkel még sincs minden rendben. Nagyon **sok ember van, akinek a szíve beteg**. Nem mintha a szívkamrával vagy vénáival volna gond. Hanem mert **nem tud szeretni**. Lehet vitamint szedni, gyümölcslevet inni százszázalékos gyümölcstartalommal, wellnessközpontba, úszni, tornázni jár. Lehet tökéletes a vérnyomásuk, ragyogóan nézhetünk ki, de:

ha nem adjuk át helyet a buszon,

ha nincs tíz percünk arra, hogy nagymamával beszéljünk, ha nem vagyunk képesek elmosogatni, amikor látjuk, hogy anya nagyon fáradt, ha nem bírunk felállni kedvenc sorozhatunk mellől, hogy megcsináljuk a házi feladatot, akkor nem vagyunk egészségesek.

Ha egész nap számítógépen játszunk- anélkül, hogy tudomásunk lenne a körülöttünk zajló eseményekről, ha csak azzal az osztálytársunkkal állunk szóba, aki rokonszenves és jó cuccai vannak, ha csak akkor adunk, ha viszonzást kapunk érte, akkor **valami baj van a szívünkkel**. Ha nem vagyunk képesek megbocsátani, elfelejteni a másik hibáját.

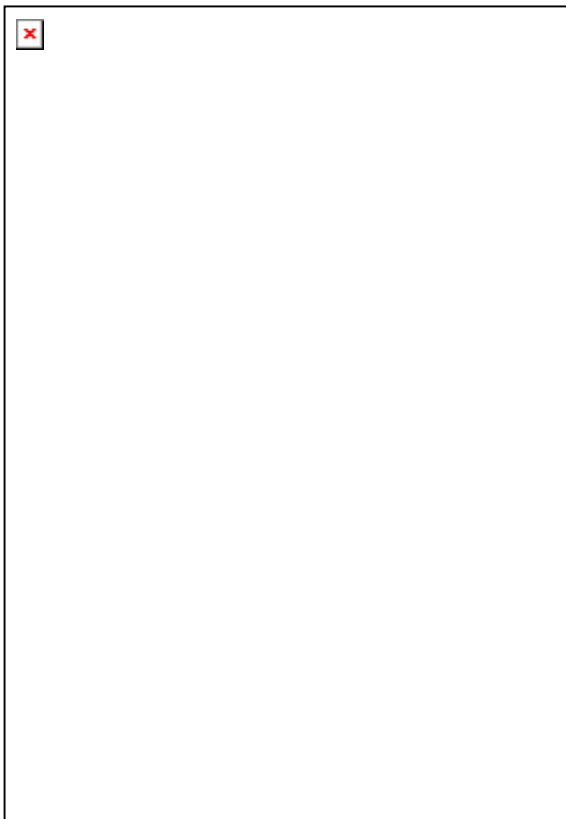
Ha nem tudjuk felfedezni a másikban rejlő értékeket, ha nem érdekel, hogy másoknak mire van szüksége, akkor **beteg a szívünk**.

Az evangéliumok tanúsága szerint egy alkalommal, amikor Jézus tanította az embereket Hordágyon eléje hoztak egy bénát. Azt remélték, hogy meggyógyítja a lábát. De Jézus nemcsak a bénaságától szabadította meg, hanem **a bűneit is megbocsátotta**.

Meggyógyította a SZÍVÉT.

A mienket is meg akarja gyógyítani, hiszen ezért jött a világra. Azért lett emberré, hogy **megmutassa, milyen az egészséges szív, önzetlen, nagylelkű, megbocsátó, békés, nyitott, elfogadó**.

Talán nem árt, ha lázmérő mellett egy **lelki tükröt is elővenni** és megvizsgálni, hogy a **szeretet hőmérője** vajon **hány fokot mutat?** Ha azt tapasztaljuk, hogy **szívünk hőmérséklete a fagyponthoz közelít**, mert csak magunkra gondolunk, akkor *el kell menni Jézushoz*, hogy meggyógyítson, és alkalmazni a receptet, amely az evangéliumokban található: "Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes telkedből, teljes elmédből és minden erődből. **És szeresd a felebarátodat**, úgy mint önmagadat." (Vadász Kinga)

HABEMUS PAPAM! FRANCISCUS! VAN PÁPÁNK! FERENC!

Jorge Mario Bergoglio az új pápa. Az első latin-amerikai és az első jezsuita pápa. Tömegközlekedéssel jár, palota helyett egy apartmanban lakik, síkra száll a szegényekért. Jorge Mario Bergoglio 76 éves, párbeszédre kész személyiség.

Jorge Mario Bergoglio 1936. december 17-én született Buenos Airesben, olasz bevándorló munkáscsaládban. Ötgyermekes családban nőtt fel, édesapja Olaszországból vándorolt ki Argentínába, és a vasútnál dolgozott. Kémiát tanult, de a papi hivatást választotta. A szeminárium elvégzése után, 1958-ban belépett a jezsuita rendbe. A filozófiai doktorátus megszerzése után irodalmat, pszichológiát és filozófiát tanított, 1969-ben szentelték pappá. A kiváló vezetési képességekkel megáldott Bergoglio 1973-tól hat évig a rend tartományfőnöke, 1980-tól annak a szemináriumnak a rektora volt, amelyben végzett, doktori értekezését Németországban készítette el. 1998-ban lett Buenos Aires érseke, 2001-ben kreálta bíborossá II. János Pál pápa. Három vatikáni kongregációnak is tagja, 2005 óta az Argentin Püspöki Konferencia elnöke.

Bergoglio teológiai gondolkodásában inkább mértékletes, kész a párbeszédre. Küzd a társadalmi igazságtalanságok ellen, határozottan kiáll a szegények mellett. Aszketikus hozzáállással viszonyul a világhoz: tömegközlekedéssel jár, nem költözött be a főpapi rezidenciába, s állítólag még ételeit is maga készíti. Sokoldalú: jó szakács, szereti az operát, a görög műveltség barátja, Shakespeare és Dosztojevszkij a kedvenc írója. Jól úszik, erős, holott gyerekkora óta tüdőproblémái vannak. A kevés szavú ember megszólalásainak súlya van a 40 milliós Argentínában, ahol a lakosság 90%-a katolikus. Karácsony és húsvét idején Bergoglio felkeres beteg gyerekeket ápoló kórházakat, fogházakat, megmossa a betegek és foglyok lábát, de a közszereplés nem az ő műfaja.

(Magyar Kurír)

A pápa védelmének biztosítása embert próbáló feladat

Ferenc pápa, megválasztása óta, számos esetben lépte át a pápák biztonságát szolgáló, lényegi előírásokat, ami nem kevés fejfájást okoz azoknak az embereknek, akik a biztonságáért felelnek.

A vatikáni csendőrség 130, legalább 1 méter 78 centiméter magas, 21 és 25 év közötti, nőtlen férfiből áll. Parancsnokuk Ferenc pápa megválasztása óta csak azért nem tépi a haját, mert történetesen kopasz. Március 17-én, a mise után a Szent Anna-templomból kifelé jövet azonban a tekintete sok mindent elárult. Amikor látta, hogy Ferenc pápa, minden előzetes jelzés nélkül, arra készül, hogy a templom előtt összegyűlt tömeg közé lépjen, azonnal kiadta az utasítást a walkie-talkie-ján: „Vörös riadó!”

Ilyen helyzetben ugyanis bármi megtörténhet. A parancsnok nem felejtette el, hogy 2009. december 24-én 22 óra 05 perckor, a Szent Péter-bazilikában, melyet egyébként a fenténél jobban biztosítottak, egy túlzott rajongástól vezérelt nő rávetette magát XVI. Benedekre, és fel is lökte őt.

Elméletben persze mind a parancsnok, mind az emberei tudják, hogy nem feladatuk a pápát tökéletesen megközelíthetlenné tenni. 2013. január 11-én XVI. Benedek, elismerve munkájukat, a következőképpen szólt a csendőrség tagjaihoz: „Minden zárandokban és látogatóban ismerjétek fel egy testvéretek arcát, akit Isten küldött közétek. Ennek megfelelően kedvesen kell fogadnotok, és segítenetek kell őket, úgy tekintve rájuk, mint az emberiség nagy családjának egyik tagjára.” Ferenc pápa pedig még hangsúlyosabban kérte tőlük ugyanezt. Ebből azonban folyamatos bizonytalanság ered, mely a pápa minden lépését kockázatosná teszi.

Március 16-án, amikor a Szent Márta házból a VI. Pál terembe ment, ahol hatezer újságíró várta, a pápa nem szállt be az „SCV” rendszámmal ellátott limuzinokból álló kíséretben rá váró autóba, hanem gyalog tette meg a háromszáz méteres utat. Az atlétikus parancsnok pedig előtte futott, hogy abban az esetben, ha a pápát támadás érné, elé vethesse magát...

Hasonló volt a helyzet a Szentatya első római útja során a Santa Maria Maggiore-templomban, ahol Ferenc pápa eltolta magától a védelmét biztosító őrköt, hogy a bazilikában várakozó zárandokok közé menjen. És ugyanazt tette akkor is, amikor baráti látogatásra ment a XI. Piusz Kórházba, ahol barátja, a 90 éves argentin bíboros, Jorge Maria Mejia infarktus után lábadozik: Ferenc pápa fesztelen beszélgetésbe kezdett az ápoló személyzettel és a látogatókkal.

A Szentatya római útjait egy kíséret és megkülönböztető jelzés nélküli, egyszerű autóban teszi meg, ami biztonság szempontjából vitatható döntés. Nagyon pozitív gesztus azonban a római lakosság felé, akik zaklatásnak élik meg a város nyugalalmát és zavartalan közlekedését folytonosan felborító, villogó és szirénázó autókönvojokat.

A pápa ragaszkodik is ehhez az egyszerűséghez és szerénységhez, és közel kíván maradni az emberekhez. Tudja, hogy az ő pozíciójában könnyű elszigetelődni, és ennek a tendenciának semmiképpen sem akar engedni. Bármilyen árat kell is fizetnie érte.

La

Croix/Magyar

Kurír

Húsvét

„Kereszten halt meg két lator között.
Mégis Király lett a világ fölött!
Jóságos szeme ott ragyog az égen:
Az Ő országa fenn a semmisségben...
Az örök élet boldog birodalma.
Megdönthetetlen a Jóság hatalma!
Letűnnek népek, dicső bálványok.
Koldussá lesz, ki uralt fél világot.
Jöhet pusztulás, szörnyű végítélet:
Vérzivatarja gyilkos háborúknak!
Az ő Igéi soha el nem múlnak!
Kik akkor testét Keresztre szegezték,
Ó hányszor ölik meg ma is a lelkét!
Mint egykor Júdásnak: pénz a fegyverük,
A sátán szolgálai, s nincsen Istenük!
Mevetnek Hazát, Hitet- Becsületet!
Sárba tiporják mind a keresztekét!
Leköpdösik az Isten Szent Fiát,
Krisztusunk nekik mégis megbocsájt
Ember, borulj le a Kereszt előtt!
Lelked imádja a Nagy Szenvedőt!
ha elfáradsz sorsod viharában.
Meríts előtt Krisztus templomában:
Legyen vezéred, ne fordulj el Tőle!
Mert Király Ő és az marad örökre!"
(Gizike néni, Vencsellő – Hírhozó újság)

Jöjj a kereszthez

Jöjj a kereszthez, ha bánat súlya nyom,
Jöjj itt lecsendesül a sajgó fájdalom.
Nem fogja el lelkedet néma csüggedés,
Jöjj én megtanítalak hogy mi a szenvedés.
Szenvedés tüzeiben tisztítom lelked én,
Szenvedések szárnyán száll a szíved felém,
Óh ,jöjj megértelek, szeretlek gyermekem.
Minden kiontott könnyed drága kincs nekem.
Szeress és ajánld fel nyomasztó kínodat,
Vedd fel kereszted és kövesd utamat.
Ugye megérted, amit a világ nem ért,
Mily édes szenvedni Jézussal-Jézusért.
Ha pedig az élet kegyetlen lesz hozzád,
Ha mindenki elhagy, akitől sokat vársz,
S ha szíved összetört a lelked nagyon fáj,
Borulj a kereszthez, ott sosem csalódtál.
Most megáldalak, menj küzdeni, szenvedni.
De várlak! Jöjj hozzám erőt meríteni.

(Ismeretlen)

Locsolóverssek

A harang zúgása hirdet ünnepet,
Egy kismadár dalol a zöld rétek felett.
Tündérország rózsái közt
gyöngyharidot szedtem,
Akit azzal meglocsolok,
megáldja az Isten.
Az illatos rózsavíztől megnőnek
a lányok,
Zsebeimbe beleférnek a piros
tojások.

Adjon a jó isten,
Boldog ünnepeket!
Mindenféle jókkal
Lásson el titeket.
Az öreg nagyapám
Ily köszöntőt hagyott,
Örvendjétek vígan,

Jézus feltámadott.
Öröm ez tinéktek,
Énnekem és másnak,
De én is örülök
A hímes tojásnak.
Adjanak hát nekem,
Néhány piros tojást,
Hogy jó kedvvel menjek
Az utamra tovább.'
'Rózsa, rózsa szép virágszál,
Szálló szélben hajladozzál.
Napsütésben nyiladozzál,
Meglocsollak, illatozzál.

Pálinkás jó reggelt kívánok e
háznak,
Főképp a dolgos szülők jól
nevelt lányának!
Elmondom én gyorsan

jövelem célját:
Megöntözöm most a környék
legszebb lányát.
Kívánok e háznak hát
mindenből eleget,
Főképp békességet, egészséget
és szeretetet!

Messze földön jártam,
Szép harmatos reggel,
Aranytündér kútvizéből
Vizet merítettem.
Aranytündér kútvizével
Öntözgetni járok,
Olyan szagos, mint a rózsa,
Gyertek ti is, lányok!

Viccesek:
Én még nagyon kicsi vagyok,
Verset ezért nem is tudok. De
majd jönnek a nagyok, majd
mondanak azok.
Én verset nem tudok, azt
mondjanak a kicsik, Én csak
azért jöttem, hogy
igyak/locsoljak egy kicsit!
Hozzad jöttem kedves,
meglocsollak rögvest.
Őserdőben sok a páfrány,
Meglocsollak házi sárkány.

Vidám percek

Stirlitz megy az erdőben, amikor
megreccsen a bokor.
- Legközelebb nem hagyom otthon a
pisztolyomat - gondolta Stirlitz.
- Legközelebb? - gondolta a medve.

- Mi van a pap sírkövére vésve?
- ???
- Vizsgáznai mentem.

Görögországban a Meteorák
sziklakolostorba régen csak úgy lehetett
felmenni, hogy az embert felhúzták egy
kötelen függő kosárban. Egy nap egy turista
ment oda, és egy szerzetessel együtt beült a
kosárba, hogy húzzák fel. A turista lenéz a
mélységbe, megborzong, megnézi a kötelet,
amivel húzzák őket, majd megkérdezi:
- Mondja, milyen gyakran cserélik a kosár
kötelét?
Mire a szerzetes:
- Valahányszor elszakad.

- Te megcsalsz engem! - mondja Éva
Ádámnak.
- Hogy tudnád megcsalni, mikor te vagy
az egyetlen nő az Édenben?!
Éva elhallgat, éjjel azonban Ádám arra
ébred, hogy bökdösik.
- Te vagy az, Éva? Mít csinálsz? - kérdezi
álmosan.
- Számolom a bordáidat...

Kiadja:
Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©
Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:
Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28.
Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259
Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735